

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 28.

Συνδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξάμηνος μόνον
και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 η μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Β'.
τῇ 15/27. Φεβρουαρίου 1886.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΕΙΝ, ΟΤΙ ΖΗΜΙΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΔΟΣ.

ὑπὸ **Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ** ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

Ἄπορῳ πῶς ἄνθρωποι, νουνεχεῖς κατὰ τάλλα, δὲν σιέ-
πτονται ἂν γινέ ποτε δυνατόν, ὄχι τὸ νὰ κερδίσῃ τις χαρ-
τοπαικτῶν ἕως τέλους μιᾶς συνεδρείας, — τοῦτο εἶνε δυνα-
τώτατον. — ὄχι καὶ εἰς δευτέραν, τρίτην, τετάρτην ἢ δε-
κάτην συνεδρείαν, — καὶ τοῦτο παραδέχομαι ὡς δυνατόν.
— ἀλλ' ἐν ὅλῳ τῷ χρονικῷ διαστήματι, καθ' ὃ χαρτο-
παικτεῖ. Φέρω ἐν ἀπλοῦν μὲν,
ἀλλὰ καὶ πειστικώτατον παρὰ-
δειγμα.

Λάβε ἓνα σάκκον πλήρη
ἐρεβίνθων· ἐμβαλε εἰς αὐτὸν
τὴν χεῖρα καὶ ἐξάγαγε ὅσους
ἐρεβίνθους δύναται νὰ συλλάβῃ
ἡ χεὶρ. Εἰπέ· ἄρτια ἐξήγαγες
ἢ ἀνάρτια; — ζυγὰ δηλαδὴ ἡ
μονά; Λέγεις, ζυγὰ· ἀριθμεῖς
ἐπεὶ ταὐτὸς ἐρεβίνθους, καὶ εὐ-
ρίσκεις αὐτοὺς ζυγὰ. Τὸ ἐπέ-
τυχες. Λέγεις ἀκολούθως μονά,
καὶ πάλιν τὸ ἐπιτυχάνεις. Καὶ
ἐκ νέου λέγεις μονά, καὶ τὸ ἐπι-
τυγχάνεις· καὶ ζυγὰ, ζυγὰ, ζυγὰ,
καί, ὦ τοῦ θαύματος! τὸ ἐπι-
τυγχάνεις.

Αἶ! φρονεῖς ὅτι μέχρι τοῦ
πυθμένου τοῦ σάκκου, ὅτι ἂν
λέγῃ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ὁ
νοῦς διὰ τῆς γλώσσης, θὰ εὐρί-
σκεται ἐντὸς τῆς δραστικῆς σου
εἰκῆς; Πιστεύεις ὅτι, ἄρτιον ἂν
λέγῃς, ἄρτιον θὰ εὐρίσκεται, καὶ,
ἀνάρτιον ἂν λέγῃς, ἀνάρτιον θὰ

εὐρίσκεται πάντοτε; Ἡ μωρία θὰ ἦτο προφανής· σπουδαῖος
ἢ σώφρων ἄνθρωπος τοιοῦτό τι νὰ παραδεχθῇ πόρρω ἀπέχει.

Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι μέχρι τοῦ πυθμένου
τοῦ σάκκου ἐπέτυχες πάντοτε ἢ πρόρρησίς σου, ἢ δὲν ἐπέ-
τυχες μὲν εἰς ὅλα, ἀλλ' εἰς τὰ πλείοτα, σὲ μακαρίζω ὅτι
ἐν τοιαύτῃ ἀπαραδειγματίστῳ ἐπιτυχίᾳ ἡ χεὶρ σου εὔρε τὸν
πάτον τοῦ σάκκου· ἄλλως, ἂν
εἰς δεύτερον σάκκον ἐνέχοντα
ἐρεβίνθους ἐξηκολούθεις τὸ πεί-
ραμα, δυοῖν θάτερον, — ἡ κα-
θὼς εὔρες τὸν πάτον τοῦ πρώ-
του σάκκου πάντοτε ἐπιτυχά-
νων, θὰ εὐρίσκας, διὰ τὴν αὐτὴν
πιθανότητα, τὸν τοῦ δευτέρου
ἀποτυχάνων πάντοτε, ἢ θὰ
ἀπετύγχανες εἰς τὰ πλείοτα.

Προφανὲς λοιπὸν ὅτι, προῖ-
ούσης τῆς κυβείας, ἐλπίς κέρδους
δὲν ὑπάρχει· οἱ δὲ τρέφοντες
τοιαύτην ἐλπίδα πλανῶνται οἰκ-
τρῶς.

Καὶ ταῦτα περὶ τῶν διακυ-
βεύοντων τὸ κόπον κτώμενον ἀρ-
γύριον ἐν ἰσοῖς ὅροις πρὸς τὸν
συμπαίκτην. Ἐν ἰσοῖς ὅροις πρὸς
τὸν συμπαίκτην, τὰ κέρδη καὶ
αἱ ζημίαι, μετὰ μίαν ἐβδομάδα,
ἓνα μῆνα ἢ ἐν ἔτος ἰσοφαρίζουν,
ἀλλὰ ὅπως τοῦτο γείνη, πρέπει
νὰ ἔχῃ τις τὴν χαρτοπαιξίαν
ὡς ἔργον. Ἀξίζει δὲ ἄρ' αὖ γε τὸν
κόπον νὰ δαπανήσῃ τις τόσας

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΩΧ.

πολυτίμους ὥρας τοῦ βίου χάριν ἐνὸς ἰσολογισμοῦ, οὐτινος ἀμφοτέρω τὰ σκέλη ἀπολήγουν εἰς μηδενικόν; Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ ἰσολογισμὸς ἀποβαίνει εἰς ζημίαν· καθ' ὅτι ὁσάκις ὁ χαρτοπαίκτης ἀναχωρεῖ μετὰ κέρδους τινός, θεωρῶν αὐτὸ ὡς δωρεὰν ἀποκτηθέν, καθίσταται ἀφειδέστερος εἰς περιττὰς δαπάνας· ὥστε καὶ ἂν δὲν ἐζημιώθῃ ἐκ τοῦ παιγνίου, ἐζημιώθῃ ὅμως ἐκ τοῦ ἐφημέρου κέρδους.

Μέχρι τοῦδε εἵπομεν ἴσους ὅρους· ἀλλ' ὅταν μεταξὺ τῶν συμπαικτῶν ὑπάρχωσιν ὅροι ἄνιστοι· ὅταν, φέρ' εἰπεῖν, ὁ μὲν κέκτηται πλεονέκτημά τι ἢ προνόμιον, ὅσον ἐλάχιστον, ἐπὶ τοῦ δέ· ἢ ὁ μὲν διακυβεύῃ τὸ χρῆμά του ἀταράχως, ὁ δὲ παθαίνεται ἐκ τῶν ἀποτυχιῶν, ἐξάπτεται καὶ περιημεκτῇ ἢ, ὡς κοινῶς λέγομεν, *πεισματούνη*· ἢ ὁ μὲν καταβάλλῃ τέχνην, πείραν ἢ προσοχήν, ὁ δὲ ἀπροσεκτῇ, ἀμνημονῇ ἢ ἦνε ἄπειρος, ἦνε *mazette*, — τότε ἰσολογισμὸς τῶν ζημιῶν μετὰ τῶν κερδῶν δὲν γίνεται, οὔτε μετὰ ἐν ἔτος, οὔτε ἐφ' ὅρου ζωῆς· τοῦ μὲν τὸ κέρδος ἔσται ἄφυκτον, καίτοι ἄτιμον, ἄτιμότερον (ἐπειδὴ οὗτος μετεχειρίσθη ὅπλα ὧν ἔσπερείτο ὁ ἐναντίος), τοῦ δὲ ἡ ζημία βεβαία, βεβαιότητι. Μὴ ταράττεσθε· ἡ ἀτιμία, περὶ ἧς λέγω, εἶνε ὄντως ἀτιμία, καθὼς καὶ ἡ ζημία πραγματική.

Ἀφίνω τὸν ζημιούμενον νὰ ξέρῃ τὴν κεφαλὴν, δάκνων ἐν μεδιιάματι ἐπιτετηδευμένῳ τὰ προσφερόμενα τραγήματα. Ἡ προσποίησις ὅτι δὲν ἴδρωσεν ἀπολέσας βαρὺ τι ποσὸν χρημάτων, ἐξελέγχεται ὡς ὄντως προσποίησις ὑπὸ τοῦ βάρους αὐτοῦ τῶν χρημάτων, ἅτινα διεκύβευσεν, ἐπιθυμήσας νὰ ἐγκολπίσῃ ἄλλα τόσα, ἢ νὰ σκεδάσῃ τὴν ὀργὴν του κατὰ τῆς οἰκογενείας του, νὰ σχίσῃ τὰ φορέματά του, νὰ ἐκσφενδονήσῃ τὰ μυελά του εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ κοιτῶνός του, κτλ. Οὗτος εἶνε ἄξιος οἰκτιρμοῦ· ἀλλὰ περὶ τοῦ κερδαίνοντος ὑπὸ ἀνίστους ὅρους οἰουοῦν ὅτι λέγω, ὅτι πράττει ἀτιμίαν· τοὺς δὲ πράττοντας ταύτην τὴν ἀτιμίαν, ἡ κοινωνία οὔτε νὰ δεξιούται ἐπρεπεν, οὔτε νὰ χαιρετίζῃ, οὔτε εἰς δοσοληψίαν νὰ ἔρχεται μετ' αὐτῶν, βεβαία ὅτι κατὰ βάθος εἶνε κατὰ πάντα δόλιοι καὶ ἀναξιοίχρεοι. Μάλιστα τὰ κόσμια προσχήματα· πᾶς χαρτοπαίκτης τοιοῦτος, εἰς διακυβεύῃ ἐνδύκην (*enjeu*) ὑπερβαίνουσιν ὅ,τι δίδει τις καθ' ὃδὸν εἰς κοινὸν ἐπαίτην, εἶνε φευκτέος ἄνθρωπος.

Διότι, — μὴ πρόφασις· — ἐνὸς λεπτοῦ ἐνδύκῃ, ἂν πρὸς ὁπλῆν ψυχαγωγίαν χαρτοπαικτῇ τις, ἐνδιαφέρει ὡς καὶ ἡ ἐνὸς εἰκοσαφράγκου· ἂν δὲ ὁ Ῥόσχιλδ ἤθελε νὰ καταφρονήσῃ τὸ εἰκοσαφράγκον, ὡς ἐγὼ τὸ λεπτόν, ὅταν ἐν τῷ κυβευτηρίῳ τοῦ Χομβούργου ἠρωτήθῃ πρὸ εἰκοσι περίπου ἐτῶν, διατί καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαιζεν, μόνον δὲ ἴστατο περιεργαζόμενος τοὺς παίκτας, οὐδαμῶς θὰ ἀπεκρίνετο „Δὲν εἶμαι ἀρκούντως πλούσιος, ὥστε νὰ παίξω“.

Ὅτι εἶπε τὸν λόγον τοῦτον ὁ βασιλεὺς τῶν τραπεζίτῶν, εἶνε βέβαιον· ἐντὸς αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ κυβευτηρίου τὸ ἤκουσα παρ' ἐνὸς τῶν συγκυβευτῶν (*groupiers*) καθ' ἣν ἡμέραν ἐλέχθη. Ὁ Ῥόσχιλδ εἶνε Ἑβραῖος· καλῶς δὲ γινώσκουν οἱ τοῦ Ἰσραὴλ υἱοὶ πόθεν δύνανται νὰ ἐλπίσωσι κέρδος, καὶ ποῦ ἐγκτεῖται ζημία ἐπὶ τέλους ἀναπέδραστος. Ἐγγύτατα τοῦ Χομβούργου κεῖται τὸ Φραγκοφόρτιον, ὅπου πληθὺς βαδυπλούτων Ἰσραηλιτῶν· σημειώσατε ὅτι, ἂν πρόκηται νὰ οἰκονομήσωσιν οὗτοι τὸ ἥμισυ ἐνὸς φύλλου χάρτου, δὲν ὀλιγωροῦν οὔτε πρὸς τοιαύτην γλίσχραν φειδώ, ἀλλ' ὅμως ἀποφεύγουν τὴν κυβευτικὴν πρασίνην τράπεζαν, ὅπου σωροὶ ἐπιχευμένου χρυσίου τοὺς παρακαλοῦν εἰς τὸ Χομβούργον.

Ἐκεῖ, ὡς καὶ ὅπουδήποτε τῆς Γερμανίας, πρό τινων ἐτῶν ἤδη κατηργήθησαν τὰ κυβευτήρια, ὡς ὀλέθρια εἰς τὰ

μωρὰ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὡς προσάπτοντα ὄνειδος εἰς πᾶν Κράτος τοιοῦτους ἀνεχόμενον οἴκους ἀσωταίας· ἐν δὲ μόνον διατηρεῖται εἰσέτι καὶ κρατύνεται διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἄλλων, τὸ ἐν τῇ μικρᾷ ἡγεμονείᾳ τοῦ Μονοίκου. Ὁ Μονοίκος (*Μονοίκου λιμὴν κατὰ Πτολεμαῖον*) ἔχει πόλιν ἐπὶ λόφου κειμένην παρὰ τὴν θάλασσαν μεταξὺ Οὐεντιμιλίας καὶ Νικαίας (*Nice*)· ἐπειδὴ δὲ τὸ κλίμα ἐκεῖνο εἶνε εὐκραὲς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ὡς καὶ ὅλη ἡ ἀκτὴ ἐκείνη, πρὸς νότον προσβλέπουσα, πολὺς κόσμος συνέρχεται αὐτόθι πανταχόθεν τῆς Εὐρώπης, οἱ μὲν διὰ λόγον ὑγείας, οἱ δὲ ψυχαγωγίας χάριν, ἀλλ' οἱ πλείστοι ὅπως δοκιμάσωσι τὴν τύχην αὐτῶν εἰς τὸ κυβευτήριον, ὅπερ μόνος ὁ ἡγεμὼν ἐκεῖνος ἀνέχεται εἰσέτι. Ἀπαγορεύει ὅμως τὴν εἰσοδὸν εἰς πάντα αὐτοῦ ὑπήκοον· διατί; Ἄς λύσωσι τὴν ἀπορίαν ταύτην οἱ πιστεύοντες, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ κυβείᾳ κέρδους ἐλπίς, καὶ ὄχι βεβαίωτης καταστροφῆς.

Τὸν μοχθηρὸν ἐκεῖνον οἶκον διευθύνει πλουσία ἐταιρία, οὐ μόνον ἀποτίουσα βαρὺν ἐτήσιον φόρον εἰς τὸν ἡγεμόνα, τὴν μόνην αὐτοῦ πρόσδοτον (διὸ καὶ οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ εἶνε ἀπηλλαγμένοι παντὸς τέλους), ἀλλὰ καὶ ὑποχρεουμένη νὰ ἐπιμελῇται τὴν καθαριότητα καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς χώρας. Καὶ ὠκοδόμησε λοιπὸν ἐπὶ λόφου παρακειμένου τῷ Μονοίκῳ (*Monaco*) καλουμένου δὲ *Monte Carlo*, μέγα καὶ ἀγλαὸν μέλαθρον, καὶ περίεξ αὐτοῦ παράδεισον ὄντως ἐπίγειον· κήπους κρεμαστοὺς ἄνω τῆς θαλάσσης, ὅπου πᾶν δένδρον τῆς ὑψηλίου ἢ ἀνθος σπάνιον, ποῦ μὲν ἐρρυθμῶς πεφυτευμένα, ποῦ δὲ ἀτμηλῶς, κατ' ἀπομίμησιν τῆς φύσεως, καταρράκτας καὶ ἄντρα τεχνητά, πίδακας ἀφροβόλους, ἀγροτικὰς γεφύρας καὶ ἀτραπούς, ὅπου καὶ πτηνὰ καλλικελάδα, ἄνθηρα δὲ τερψιθυμα μετὰ ἐδωλίων, ὅπουθεν ἡ θεὰ ἐκτείνεται εἰς τὸ ἀχανὲς τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν Ἀφρικὴν, τέλος δὲ καὶ ξενοδοχεῖα συβαριτικά, ὅπου πᾶν ὅ,τι ἐπιζήτητον ὑπὸ τῶν τρυφηλῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὸ μέλαθρον ἢ *casino* τοῦ Μονοίκου· τὰ δὲ ἐν τῷ μελάθρῳ αὐτῷ προχείρως δὲν περιγράφονται. Ἐκεῖ αἰθουσαι εὐρύταται δαψιλῶς πεποιμιλμένα διὰ χρυσίου καὶ ἀναγλύφων καὶ ζωγραφιῶν καὶ κατόπτρων, ἐδάφη καὶ θύραι καὶ παράθυρα ἐκ ξύλων περιζήτητων καὶ γλαφυρῶς ἐπεξεργασμένων, βαρέα παραπετάσματα ἐκ μετάξης καὶ ἐρίου, μεγαλοπρεπεῖς λαμπτήρες εὐρυθυμοὶ ἐξ ὀρειχάλκου ἐπιχρύσου καὶ ὕαλων γαλακτοχρόων, καὶ καθέδραι, καὶ ἀνάκλιντρα ἡγεμονικά.

Ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ μελάθρου ἐκείνου καὶ ἀναγνωστήριον, ὅπου τὰ κυριώτερα περιοδικὰ φυλλάδια ἢ ἐφημερίδες πάσης χώρας· ὑπάρχει καὶ θέατρον, ἀριστοῦργημα χάριτος καὶ πολυτελείας, πάγχρυσος παστὰς πρὸς δεξιῶσιν οἶονε βασιλέων, καὶ ὄχι τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου, ἐνῶ καὶ ὁ τυχόν, ἀρκεῖ νὰ ἦνε ἐνδεδυμένος κοσμίως μὲν, ὄχι δὲ καὶ ἐορτασίμως, δύναται νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐκεῖ, ὡς καὶ ὅπουδήποτε ἀδελφάνως, καὶ ν' ἀκροᾶται δις τῆς ἡμέρας ὀρχήστραν συγκειμένην ἐξ ἐβδομήκοντα μουσουργῶν, οὐχὶ τῆς κοινῆς ἱκανέτητος, ἀνακρούουσας τὰς ἐκλεκτοτάτας τῶν μουσικῶν συνθέσεων.

Πάντα ταῦτα δι' εἰσιτηρίου δωρεὰν χορηγομένου σοι. Εἰσελθε, περίελθε, κάθησε ὅσον ἂν θέλῃς, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης ἡμερησίας ὥρας μέχρι τῆς ἐνδεκάτης νυκτερινῆς. Οὐδεὶς σ' ἐρωτᾷ τί ζητεῖς, ἢ ποῖον ζητεῖς, ἢ διατί ἦλθες, ἢ ἂν θὰ παίξῃς ἢ δὲν θὰ παίξῃς εἰς τὸ κυβευτήριον; Λαμβάνεται μόνον σημείωσις τοῦ ὀνόματός σου, τῆς πατρίδος, τοῦ ἐπαγγέλματος, καὶ τοῦ ξενοδοχείου ὅπου κατέλυσες, καὶ τοῦτο χάριν προφυλάξεως ἀπὸ τῶν βαλαντιοτόμων καὶ λω-

ποδωτῶν· εἶσαι δὲ κύριος νὰ χάσῃς χρήματα, ἢ νὰ τ' ἀφί-
σῃς καλὰ νὰ κἀθηνται εἰς τὸ θυλακίόν σου. Εἰς τὰς αἰ-
θούσας ὅπου αἱ ἑπτὰ τῆς ρολλίης (roulette) τραπέζαι καὶ
αἱ δύο τοῦ χαρτοπαιγνίου τριανταάραντα (trente et qua-
rante) τὸ πλῆθος πάντοτε πολὺ, τῶν μὲν καθημένων περὶ
τὰς τραπέζας ἐκείνας, τῶν δὲ ἱσταμένων. Βλέπε· βλέπε
τοὺς ἀπονενοημένους ὧν τινες ἔφερον ἐκεῖ τὸ χρυσίον των
εἰς σωροὺς καὶ εἰς στήλας, ἢ εἰς γραμμᾶτια τραπέζικα, ἐλ-
πίζοντες νὰ τὸ διπλασιάσωσιν ἢ νὰ τὸ δεκαπλασιάσωσιν.
Ἡ τοῦ ὕψους, ἡ τοῦ βάθους. Στιγμή, καὶ ἔχασαν· καὶ πάλιν
στιγμή, καὶ ἀνέκτισαν τὸ ἀπολεσθέν, ἢ ἔχασαν τὸ δι-
πλάσιον, τὸ τετραπλάσιον, τὸ ὀκταπλάσιον.

Ἡ τυφλὴ φορὰ ἀληθῶς κατερράζεται θαυμασία ἐνίοτε· ἀλλ' ἂν τὴν ἐπιδιώκης, σὲ παραιτεῖ· καὶ ἂν ἐπιμείνης, σὲ καταστρέφει. Ματαία πᾶσα προφύλαξις, πᾶσα μέθοδος· ἀνωφελὴς ἡ τήρησις οἰοδιήποτε παικτικοῦ συστήματος πρὸς ἐπιτυχίαν. Ἡ τύχη κανόνας δὲν ἀνέχεται. Πληθὺς παικτῶν κατέτριψε νόκτας καὶ ἡμέρας μελετῶν ἔτη ὅλα νὰ εὕρῃ τὸ ἀνεύρετον, — τρόπον ἀλάνθαστον ἐπιτυχίας. Ἡ ἀρίστη τῶν ἐπινοουμένων μεθόδων ναυαγεῖ, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν φανῇ εὐδοουμένη. Δύναται ὥραν ὅλην νὰ εὐδοκιμήσῃ ποιᾷ τις μέθοδος, καὶ ὥρας ὅλας ἔπειτα, ἢ τῇ ἐπιούσῃ, νὰ ἐξαφανίσῃ. Πολλοὶ σημειοῦν τὰ παράφορα τῆς τύχης βήματα· πολλάκις βλέπουν τῶντι εἰς αὐτὰ τάξιν τινά· πιστεύουν ὅτι συνήθως τοιαύτην τηρεῖ τάξιν· βλέπουν ὅτι ἐκείνην τὴν τάξιν, ἂν ἐξ ἀρχῆς ἡκολούθουν, θὰ ἐκέρδαινον ἐντὸς μιᾶς ὥρας θησαυρόν· πειρῶνται λοιπὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν, ἀλλ' ἡ τύχη μεταβάλλουσα βῆμα τοὺς μυκτηρίζει καὶ παρέρχεται.

Τὰ περυσινὰ βήματά της δὲν ὁμοιάζουν τοῖς τοῦ πα-
ρόντος ἔτους· τὰ τοῦ παρόντος ἔτους θὰ ᾔνε ἄλλα τῶν τοῦ
ἐπιόντος. Διακρίνονται ἀληθῶς, ἐν τοῖς βήμασι τῆς τύχης
σχήματα, οἷα διακρίνονται εἰς τοὺς ἀστέρας ζῶδια. Καθὼς
τρεῖς ἢ τέσσαρας ἢ πλείονας τῶν ἀστέρων ὠνόμασαν, καθ'
ὃ σχῆμα διαγράφουν, ἄρκτον ἢ βοώτην, ὁμοίως ὠνόμασαν
τὰ ναὶ καὶ ὄχι τῆς τύχης καθ' ἃς θέσεις λαμβάνουν, τὸ μὲν
πλειάδα, τὸ δὲ σκολόπενδραν, τὸ δὲ σαύραν, ἢ τράγον, ἂν
θέλης, ἢ βούβαλον.

Παραδείγματος χάριν· ἄγουν οἱ παῖκται μίαν γραμμὴν κάθετον, ἐπὶ δελταρίων, ἅτινα τοῖς χορηγεῖ ἡ εἰταιρία (τρανὸν τοῦτο τεκμήριον ὅτι δὲν τὴν μέλει ὅ,τι καὶ ἂν σπουδάσωσιν ἐπὶ τῶν βημάτων τῆς τύχης οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸ κυβευτήριον)· καὶ ἀριστερόθεν μὲν τῆς γραμμῆς σημειοῦν τοὺς ἐκκυβευομένους μέλανας ἢ ἀρτίους ἀριθμούς, δεξιόθεν δὲ τοὺς ἐρυθροὺς ἢ ἀναρτίους. Καὶ ἂν μὲν ἐκκυβευθῶσι πολλοὶ ἄρτιοι ἢ μέλανες, ἀνάρτιοι ἢ ἐρυθροὶ κατὰ σειρὰν ἀδιάκοπον, ἀποτελοῦν σχῆμα ὀνομαζόμενον *σειρὰ ἢ κλειάς*· ἂν δὲ κατὰ παραλλαγὴν εἰς πρὸς ἓνα, τὸ σχῆμα τότε ὀνομάζεται *παράλλαξις ἢ σκολόπενδρα*· καὶ οὕτω καθέξῃς τὰ ἄλλα παντοῖα σχήματα· ὥς

Σειραι ἢ πλειάδες. Παράλλαξις ἢ σκολόπενδρα.

η και πλείονα

ἢ καὶ πλείονα

Σαύρα.

καὶ πλ.

Ταῦτα συμβοηθούσης καὶ τῆς φαντασίας· ἀλλ' ἅμα
ὡς προκύβη ἡ ἀκμὴ ἐνὸς κέρατος, ἐνῶ τὸ ἐκλαμβάνεις ὡς
κέρασ τοῦ τράγου, καὶ ἐκθέτεις τὸ ἀργύριόν σου ἐπ' αὐτοῦ,
σχηματίζεται κέρασ τοῦ βουβάλου. Ἐχασες. Θὰ συμβῇ
καὶ νὰ ἐπιτύχης, ἀλλ' ἕως ἀν συμβῇ, θὰ σοῦ ἀπαλειψοῦσι
τὸ ἀργύριον ἡ σαύρα, ἡ σκολόπενδρα καὶ εἴτι ἄλλο τῶν
ζωδίων σου.

Ναί, τυφλῶς ἐνίοτε συλλαμβάνεται ἡ ἰδιότροπος καὶ
δισοτραμμένη τύχη· ἀλλὰ ποτε; „Κάμε με προφήτην, νὰ
σὲ κάμω πλούσιον.“

Ἐγχεῖνά ποτε ἐν τῷ κυβεστηρίῳ τοῦ Μονοίκου αὐτόπτην·
 μάρτυς ἀπιστεύτου εὐνοίας τῆς τύχης πρὸς τινὰ παίκτην.
 Ἦτο Ἀγγλος, ἄνθρωπος προβεβηκώς, ὅλος ἐρυθρὸς τὸ πρό-
 σωπον, εὖρωστος, μικροῦ ἀναστήματος. Ὡραν μετὰ τὸ
 γεῦμα, ὅτε τῶν ποικίλων οἶνων αἱ ἀναθυμιάσεις ἀποτελοῦν
 εἰς πολλῶν τὰς κεφαλὰς ὅτι ποτὲ εἰς τὴν τῆς Πυθίας οἱ
 καπνοὶ τοῦ τρίποδος, εἰσέρχεται ὑποσάξοντι βήματι, καὶ
 βακχικῶς μειδιῶν κατευθύνεται πρὸς τὸ μέσον τῆς κυβε-
 τικῆς τραπέζης, καὶ καταδέτει ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ 5 εἰκοσά-
 φραγμα. Το ἑλεφάντινον τῆς ῥολίνης σφαιρίδιον ἐξακολου-
 θεῖ σιωπηρῶς κυλινδούμενον ἐν τῇ λεκάνῃ τῶν ἀριθμῶν,
 ἔπειτα προσκόπτει ἐφ' ἐνὸς τῶν ἐν αὐτῇ ὀρειχαλκίων ῥόμ-
 βων, ἐκπηδᾷ ἐκείθεν, τρυτανεύεται μετὰ τοῦ 0 καὶ τοῦ
 ἀριθμοῦ 32, κλίνει πρὸς τὸ 0 καὶ πίπτει ἐντὸς αὐτοῦ. Ὁ
 Ἀγγλος ἐκ τούτου κερδαίνει $5 \times 35 = 175$ εἰκοσάφραγμα.
 Ἀφαίρει ἐξ αὐτῶν τὰ 171 καὶ ἀφίνει πάλιν ἐπὶ τοῦ μηδε-
 νικοῦ τὰ 5, ἅτινα εἶχε καταδέσει πρὶν, καὶ ἔτερα 4 ἐκ τῶν
 κερδηθέντων· τὸ ὅλον εἰκοσάφραγμα 9. Δύσκολος, ἀλλ' ὄχι
 καὶ σπανία σύμπτωσις· πίπτει ἐκ δευτέρου τὸ σφαιρίδιον ἐν-
 τὸς τοῦ 0, καὶ ὁ παίκτης κερδαίνει οὕτω $9 \times 35 = 315$
 ἔτερα εἰκοσάφραγμα. Τότε συνάγει αὐτὰ μετὰ τῶν 9 τοῦ
 καταθέματος, τὰ μεταλλάσσει μετὰ τῶν προτέρων 175 εἰς
 δέκα χιλιόφραγμα τραπέζιτικὰ γραμμάτια, καὶ μηδὲ λέξιν
 εἰπὼν ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ αὐτοῦ μειδιάματος καὶ τοῦ
 αὐτοῦ βήματος, ὡς ὅτε εἶχεν ἐμφανισθῇ, πρὸ δύο λεπτῶν
 τῆς ὥρας.

Πάντες οἱ περιστῶντες ἐγέλων διὰ τὴν σύμπτωσιν, τὸ δὲ κυβευτήριον ἐξηκολούθησεν ἐνεργοῦν, ὡς εἰ μὴ ἑπαθῆ τι ζημιῶδες, οὔτε παραδόξον. Οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ παιγνίου εἶνε τὸσον συνευθισμένοι εἰς τοιαῦτα καὶ ἄλλα παραδοξότερα, παραδοξότατα μάλιστα τυφλὰ τῆς τύχης! Ὁ κυλίων τὸ σφαιρίδιον ἐπανέλαβε λοιπὸν τὸ ἔργον του· τῶν παικτῶν οἱ μὲν κατέθετον, οἱ δὲ ἀφήρουν τὸ ἀργύριόν των ἢ τὸ χρυσίον ἐπὶ τῶν ἀβάκων, οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ κυβευτηρίου, ἐπιτήδαιοι ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς πείρας, εἰς τὰ μὲν κερδαίνοντα σημεῖα ἔρραινον νομίσματα ἐν εἵδει χρυσῆς ἢ ἀργυρᾶς, βρογχῆς, ἀπὸ δὲ τῶν σημείων τῶν ἀτυχησάντων ἀφήρουν διὰ τῆς ἀγρείφνης (rateau) ὅ,τι ἐκεῖ εὗρίσκετο ἐκτεθειμένον. Ἔργον καὶ τοῦτο ὡς πᾶν ἄλλο ἐντιμον, καθὼς βλέπετε! Ἡ ἐταιρία ἐκεῖνη ἔχει ἐπὶ τούτῳ περὶ τοὺς ἐξήκοντα ὑπαλλήλους (croupiers), ἀλλάσσοντας κατὰ πᾶσαν διωρίαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οὐδὲν ἄλλο πράττουν ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἢ νὰ ἐξαγγέλλωσι ποῦ πίπτει τὸ σφαιρίδιον τῆς ῥολίνης, καὶ νὰ ἀποσύρῳσι τὸ ἀργύριον τῶν χανόντων, ἢ νὰ στέλλωσι τὸ τῶν κερδαινόντων.

Οὕτω, μόλις εἶχε παρέλθει περὶ τὸ τέταρτον ὥρα, ὅτε ἰδοὺ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ καλὸς σου Ἄγγελος, ὁ κερδήσας τὰς δέκα ὡς ἑγγιστα χιλιάδας φράγκων. Ἐρχεται, καὶ ἐνῶ τὸ σφαιρίδιον περιστρέφεται, αὐτὸς πάλιν ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ ἐνθέτει 9 εἰκοσάφραγκα· — ἐννέα δὲ ὡς ἀνώτατον

δρον ἐνθ' ἡκῆς δεκτῆς ἐπὶ τῶν 37 ἀριθμῶν τῆς ῥολίνης, ἀποτιούσης 35 ἀνθ' ἑνός.

Ὡ τοῦ θαύματος! τὸ σφαιρίδιον πίπτει ἐν τῷ 0! Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ δὲν εἶχε πέσει ἐν τῷ μηδενικῷ, ἀλλ' ἐπερίμενε αὐτὸν ἵνα πέσῃ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ! Ὡστε ὁ οἰνοβαρὴς παίκτης ἐκέρδησεν ἑτέρα 315 εἰκοσάφραγκα.

Ὅλοι τότε, ὅλοι ἀνεξαίρετως, ἔβαλον χασμῶδιαν ἐκ πλῆξεως· τινὲς ἀνέκραζον, quelle insolente fortune (ὦ, τῆς ἀναιδοῦς τύχης!)

Τοιαύτας ὄντως ἀναιδείας πράττει ἡ τύχη, ὅταν εὐνοήσῃ· ἀλλὰ καὶ χείρονας τούτων, ὅταν θελήσῃ, νὰ κατατρέξῃ· ὅστις δ' ἂν τὴν μεμψῆθ' διὰ τοῦτο εἶνε μωρὸς ἐξάπαντος, ἀφοῦ ὑπάρχει γνωστὴ ἡ τυφλότης καὶ ἡ ἀλογία της.

Δὲν εἶδα πλέον τὸν εὐτυχῇ ἐκείνον παίκτην, ἀλλ' ἐάν ποτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ παίγνιον, ἀναμφιβόλως θὰ ἔχασεν ὅσα τότε εἶχε κερδήσει, ἴσως δὲ καὶ πολλῶ πλείονα. Πολλάκις οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ κυβευτηρίου εἶδον τοιούτους εὐτυχεῖς παίκτας γηθοσύνως ἀναχωροῦντας, καὶ εἶπον γηθοσύνως καὶ αὐτοί· „Πάλιν ὀπίσω θὰ τὰ φέρουν· ἂν ὅχι σήμερον, αὔριον· ἂν ὅχι αὔριον, μεθαύριον· ἂν οὔτε μεθαύριον, μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μετὰ ἐν ἔτος, μετὰ πέντε ἔτη, ἐκ τὸς ἂν ἄκοντες ἐμποδισθῶσιν ἢ ἀποθάνωσι.“

Καὶ τότε ἐγένετο ἐν Μονοίκῳ λόγος περὶ τινος Ἰσπανοῦ, κερδήσαντος κατὰ τὰ προλαβόντα ἔτη ἐκ τῶν κυβευτηρίων δύο ἑκατομύρια φράγκων, ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον, τοῦ ὁστράκου μεταπεσόντος ἀκολούθως, ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς ἐκεῖνος ἔμεινε ἀνευ ὀβολοῦ· δὲν εἶχε δὲ πῶς ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἡ ἐταίρια τῷ ἐχορήγησε τὰ ὀδοιπορικὰ μέχρι τῆς πατρίδος του.

Περιέγραψα ἤδη διὰ βραχέων τὸν περίξ τοῦ καταγωγίου ἐκείνου παράδεισον· ἀλλ' ὀφείλω νὰ προσθέσω, ὅτι μετὰ τῶν ἀνθοφόρων δένδρων ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ δῆ ὑπὸ τῶν ἀράβων ποιητῶν ἀναφερόμενον Οὐάκ-οὐάκ, οὗτινος οἱ καρποὶ εἶνε πλάσματα ἀνθρώπινα, κρεμάμενα ἀπὸ τῆς κόμης, ὡς κολοκύνθια ἀπὸ τοῦ μίσχου των. Καὶ ἐνῷ λοιπὸν περιέρχεται θαυμάζων τὴν ὠραίαν ἐκείνην φύσιν ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξαισιῶς ἡγλαϊσμένην, αἰφνης, εἰς τὴν καμπὴν βαθυσκίου τινὸς ἀτραποῦ, συμβαίνει νὰ ἴδῃς ἐμπρὸς σου ἕνα ἀπηγγονισμένον, ἢ ἕνα αἱματοκυλισμένον ἐπὶ τῆς πρασίνης πᾶς· τοιοῦτοι δὲ ὠραῖοι καρποὶ συλλέγονται ἐν τοῖς ἡλυσταῖς τοῦ Μονοίκου περὶ τοὺς ἑκατὸν κατ' ἔτος· ὥστε, ὡς βλέπετε, τὰ περὶ τοῦ δένδρου οὐάκ-οὐάκ θυρούμενα δὲν εἶνε τὸ παράπαν μυθώδη.

Τοσαῦτα τὰ θύματα τῆς κυβείας. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ

ἐν Ἀθῆναις, πλὴν τῶν οἰκογενειακῶν κύκλων, οἵτινες κυρίαν ἔχουν ψυχαγωγίαν τὸ χαρτοπαίγνιον, ὑπάρχουν καὶ κοινὰ κυβευτήρια παντοειδῆ, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς ῥολίνης. Καὶ ἀκούω πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ ἀθηναϊκὴ ῥολίνα ἔχει 24 ἀριθμούς, ἐν οἷς δύο μηδενικά. Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! Φαντάσθητε· ἀφοῦ ἡ ῥολίνα τοῦ Μονοίκου, ἐν καὶ μόνον μηδενικὸν ἔχουσα ἐντὸς 36 ἀριθμῶν, στέλλει κατ' ἔτος εἰς τὸν ἄδην τοσούτους ἀπεγνωσμένους, τί δύνανται νὰ ἐλπίσωσιν ὅσοι τολμοῦν νὰ παλαίσωσι πρὸς τὰς τῶν Ἀθηνῶν, ἐχούσας ἐν μηδενικόν, ταῦτ' εἰπεῖν ἐν σφετεριστικόν, ὅχι πρὸς 36, ἀλλὰ πρὸς 12 ἀριθμούς! Ἄν οὕτως ἔχῃ τῶνόν τι, εἶνε φρικτὴ ἢ κατὰχρησις. Καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ τοῦ ἄβρακος τῶν ἀριθμῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄβρακος τῶν καὶ ἢ ὅχι (rouge ou noir, pair ou impair, manque ou passe) ἢ μὲν ῥολίνα τοῦ Μονοίκου παρέχει 18 ἐλπίδας ἐντὸς 18 καὶ ἡμισείας ἀπωλειῶν,

αἱ δὲ ἀθηναϊκαί, 12 ἐλπίδας ἐντὸς 13 καὶ ἡμισείας ἀπωλειῶν. Τοῦτο εἶνε αὐτόχρημα ὀλεθρὸς, ὃν ἂν ἡ ἀστυνομία δὲν δύναται νὰ ἐκτρέψῃ, ὀφείλει τοῦλάχιστον νὰ περιστείλῃ, κατὰ τὰ κανονισμένα ὑπὸ τοῦ ἐν Μονοίκῳ Βεελ-ζεβούλ.

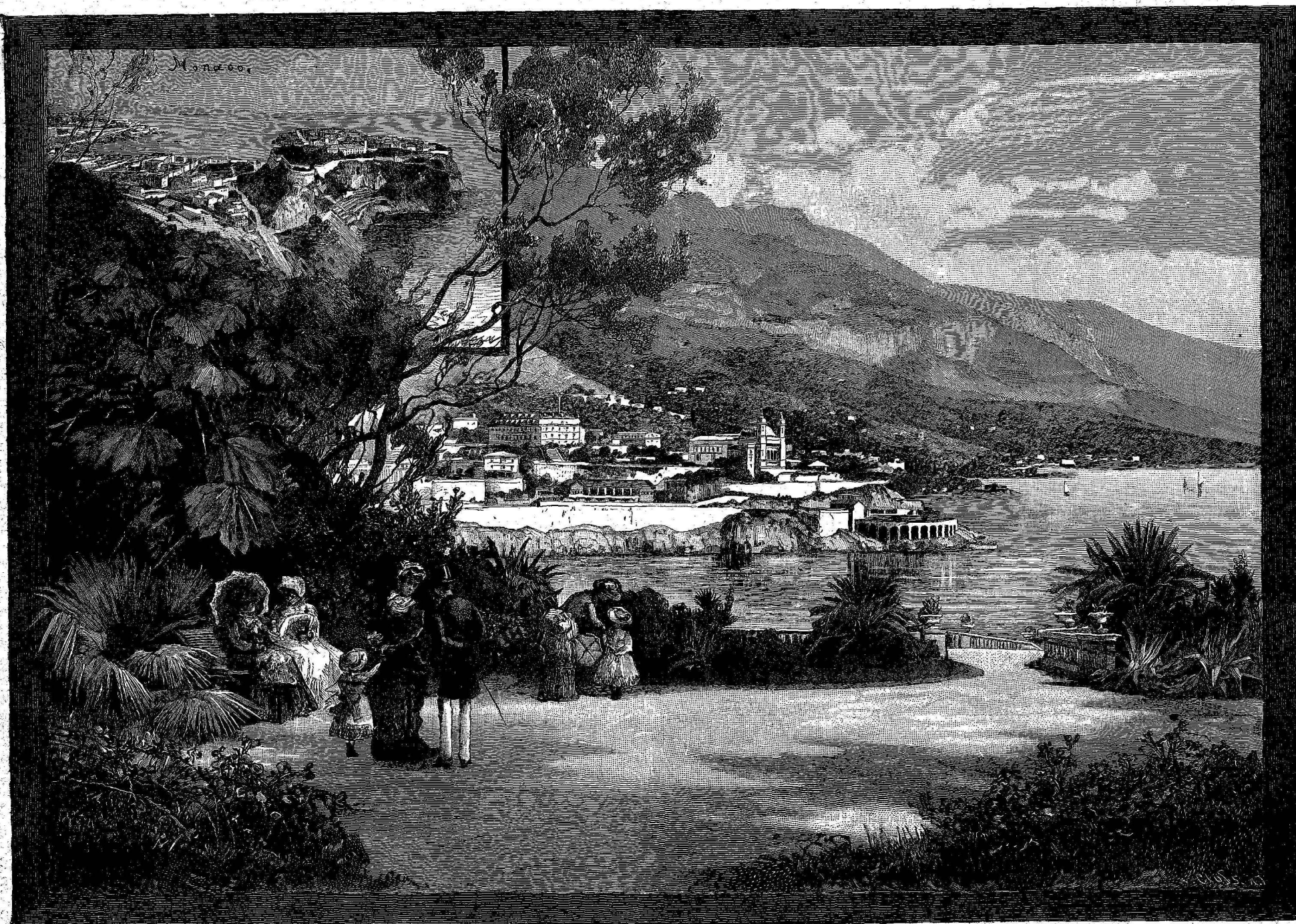
Παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις οἱ Ἕλληνες δυσφημοῦμεθαὶ ὡς χαρτοπαῖκται ἀχαλίωτοι· δὲν ἀδμονεῖτε; Εἰς τὴν

ΚΥΝΟΒΟΥΛΙΟΝ.

δυσφημίαν ταύτην δίδει ἴσως κύρος ὅτι γίνεται ἀληθῶς παρ' ἡμῖν κατὰ τὴν παραμονὴν παντὸς νέου ἔτους. Οἱ πλείστοι πιστεύουν ὅτι ἐάν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην φανῇ εὐνους ἢ τύχη πρὸς αὐτοὺς, θὰ ἔχωσι τὴν εὐνοίαν της κατ' ὅλον τὸν ἐπὶ θύραις ἐνιαυτόν. Καὶ τοῦτο, ἐνῷ ἡ τύχη πανθομολογεῖται ὡς τυφλή, ἄλογος καὶ ἀλλοπρόσαλλος. Καὶ τοῦτο ἐνῷ προφανῇ ὑπάρχουν τὰ παραδείγματα, ὅτι πλείστοι εὐνοηθέντες ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τῆς παραμονῆς, ὑπῆρξαν κατ' ὅλον τὸ εἶσιν ἔτος κακοδαίμονες, ἐνῷ πλείστοι ἀτυχήσαντες κατὰ τὴν χαρτοπαίξιαν τῶν ἐκείνην, εἶδον κατὰ τὸ ἐπελθὼν ἔτος τὰ πάντα πρὸς αὐτοὺς αἰσιώτατα. Ἀλλ' ὅχι· ἡ πρόληψις ἐπιμένει, καὶ ὅλοι λοιπὸν ἐκδίδονται κατ' ἐκείνην τὴν παραμονὴν εἰς τὸ σοῦ παίρνω ἢ μοῦ παίρνεις· τὸ δὲ χεῖριστον, τοὺς βλέπουν καὶ τὰ τέκνα των, ἐνήλικά τε καὶ ἀνήλικα, ἐκδιδομένους εἰς τοιαύτην πρόληψιν ἀναξίαν νόων πεφωτισμένων ἢ ψυχῶν ἐξηυγενισμένων.

Τὸ χαρτοπαίγνιον, ὡς παιδιὰ ἀπλῆ, δὲν θὰ ἦτο ἀξιόμιστον, διότι πράγματι ἐν ὥρᾳ ἀργίας ψυχαγωγεῖ· ἀλλὰ τὸ κατέστησε καταχθόνιον ἢ δι' αὐτοῦ ἀσκουμένη φιλοκέρδεια. Τὸ κριτήριον περὶ ἀξιόμιστου ἢ μὴ, ἔγκειται εἰς τὴν ἐνθ' ἡκῆν (enjeu)· εἰς ὀβολός, ἢ τὸ πλεον ἐνὸς ὀβολοῦ μαρτυροῦν ἂν πρὸς παιδιάν, ἢ πρὸς χρημα-

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ.

Σχεδιογράφημα τοῦ κ. Η. Nestel.

τισμὸν κατατιθένται. Ἀλλὰ τὸ χαρτοπαίγνιον παρασύρει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἄτοπα, δεινὰ πολλὰκις, διὸ καὶ φευκτέον, οἷα ὄζουσα φαγεδαινα τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν σώ-

ματος. Ὡφείλει πᾶς χρηστὸς οἰκογενειάρχης κατὰ τῆς χρήσεως ταύτης νὰ καταλείπη εἰς τοὺς ἐκγόνους ἄρὰν καὶ ἀνάθεμα.

Η ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ.

(Διήγημα.) (συνέχεια.)

XI.

Ὁ Βίκτωρ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. Προσηλωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς ὁροφῆς διηγέτο με τόνον βίαιον καὶ ὑπόρρινον περὶ τοῦ θεάτρου, περὶ δύο γνωστῶν του ἡθοποιῶν, περὶ τινος Σεραφίνας Σεραφινίνας, ἡ ὁποία δῆθεν τὸν εἶχεν ἐμπαίξει, καὶ περὶ τοῦ νέου καθηγητοῦ Ρ., τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει κτήνος.

— Καὶ φαντασθῆτε τί πῆγε καὶ ὁσφίσθηκε τὸ ἔκτρωμα τοῦτο τοῦ πνεύματος! Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημά του, φωνάζει πρῶτον τὰ ὀνόματά μας, καὶ ἐν ταῦτοις θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλευθερόφρονος. Ἦθελον φιλακίσει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλους τοὺς ἐλευθερόφρονους τοῦ φυλακίου αὐτοῦ!

Ἐπειτα ἐστράφη κατ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸν Φουστῶφ καὶ με ὕψος ἐν μέρει θρηνηδὲς, καὶ ἐν μέρει σκωπτικὸν εἶπε:

— Καὶ τί ἤθελα κυρίως νὰ σᾶς παρακαλέσω, κύριε Ἀλέξανδρε, — πρέπει ὀλίγο νὰ βάλουμε γνῶσι τὸ γέρο — σεῖς παίζετε μαζὶ τόσο συχνὰ μουσικῇ . . . τὸν μῆνα μύλις μοῦ δίδει ἔως εἰκοσιπέντε ρούβλια . . . τί νὰ πρωτοκάμω με αὐτὰ τὰ φίλα; Οὐτε γὰρ καπνὸ με φθάνουν. Καὶ ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ κάμω καὶ χρῆ! Ἦθελα νὰ ἔλθῃ γὰρ ὀλίγον καιρὸ ἐπὶ δέσι μου, καὶ νὰ ἔβλεπα, τί ἤθελε κάμει! Ἄ, ἂν μπουρῶσα νὰ παίρνω καὶ ἐγὼ σύνταξιν καθὼς ἄλλοι παίρνουν (ὁ Βίκτωρ ἐτόνισεν ἰδιαζόντως τὴν προτελευταίαν λέξιν). Καὶ ὅπου μονέδα, τὸ ἔξω ἐγὼ, δὲν πάσχει αὐτὸς καμμίαν ἔλλειψιν, ἔστ' ἁμέλινα θέλει νὰ μοῦ κάμῃ τὸν πτωχὸ τὸν Λάζαρο. Ἐδесεν αὐτὸς τὸ γάϊδαρό του τώρα . . . καὶ πολλὰ καλὰ μάλιστα!

Ὁ Φουστῶφ ἐστραβοκύνταξε τὸν Βίκτωρα, καὶ εἶπε:

— Θὰ ὁμιλήσω με τὸν πατέρα σας. Ἄλλως τε . . . ἂν ἔχετε ἀνάγκην, μπουρῶ . . . ἐπὶ τοῦ παρόντος . . . ἐν μικρὸν ποσόν . . .

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, καλλίτερα νὰ κατορθώσουμε τὸ γέρο . . . Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε ξύων τὴν βινά του καὶ διὰ τῶν πέντε δακτύλων, δόσσε με, ἂν σᾶς ἦνε δυνατόν . . . ἔως εἰκοσιπέντε ρούβλια . . . Πόσα λοιπὸν τώρα σᾶς χρεωστῶ ἀκόμη;

— Ἐδανεῖσθ' ἔρχομαι σήμερον ὀγδοηκονταπέντε ρούβλια.

— Χμ . . . γίνονται λοιπὸν . . . ὅλα ὅλα . . . ἑκατονδὲκα ρούβλια. Θὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω ὅλα διὰ μιᾶς.

Ὁ Φουστῶφ μετέβη εἰς τὴν ἄλλο δωμάτιον καὶ ἐπέστρεψε φέρων γραμματίον τραπεζικὸν 25 ρουβλίων, τὸ ὁποῖον σιωπηλῶς προσέφερεν εἰς τὸν Βίκτωρα. Οὗτος τὸ ἤρπασεν, οὕτως εἶπε, ἔχασθη μετὰ τῆς του τὰς δυνάμεις, χωρὶς νὰ καλύψῃ διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἐμουρμουρίσεν ἐν „εὐχαριστῶ“, ἔξεροτανύσθη δύο τρεῖς φορές καὶ εἶτα ἠγέρθη ἀπὸ τὸ ἀνάκλιτον.

— Ἀμὰ τί φοβερὸ μαχμουρῶν ἔχω σήμερα! εἶπε.

Ὁ Φουστῶφ ἐξηκολούθει νὰ τὸν κυττάξῃ, ἐφάνετο δὲ ὅτι ἐπάλασε κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του.

— Περὶ ποίας συντάξεως ἔχετε ὁμιλήσει πρὸ ὀλίγου, κύριε Βίκτωρ; Οὗτος ἐστάθη πρὸ τοῦ κατωφλίου καὶ ἐπέθηκε τὸ πιδίδιον του.

— Ἄ, δὲν ἔξερετε; Περὶ τῆς συντάξεως τῆς Σουσάνας . . . αὐτὴ δὲ ἔχει μίαν. Πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέκδοτον αὐτό, σᾶς λέγω. Ἄν τὸ φέρῃ καμμίαν φορὰ ὁ λόγος θὰ σᾶς διηγῇ τὴν ἱστορίαν. Τώρα, ἀγαπητέ μου, βιάζομαι ἔχω σπουδαίας ὑποθέσεις! Ἀλλὰ τὸ γέρο, παρακαλῶ, τὸ γέρο νὰ μὴ λησμονήσεται. Βέβαια ἔχει μετὰ σκληρὸ γερμανικὸ δέρμα, καὶ αὐτὸ μάλιστα ἔξεδαρμένο ἐπὶ τὴν Ῥωσσίαν, σεῖς ὅμως γνωρίζετε πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε. Νὰ μὴ καταλάβῃ ὅμως τίποτε ἢ μητριά μου! Διότι ἔξω, ὁ πατέρας μου τὴν φοβάται. Αὐτὴ θέλει νὰ κρατήσῃ ὅλα γὰρ τοὺς φωνανλαδὲς τῆς. Ἀλλὰ σεῖς θὰ τελειώσῃτε τὴν ὑπόθεσιν καθὼς πρέπει . . . γὰρ τέτοια πράγματα εἶσατε διπλωμάτης. Γὰρ σας!

— Τί πρόστυχος βλάκας εἶνε αὐτὸς ὁ νέος! ἐφώνησεν ὁ Φουστῶφ ἅμα ἐκλείσθη ἡ θύρα.

Τὸ πρόσωπόν του ἔκαιεν ὡς πῦρ, καὶ ἐπίτηδες τὸ εἶχε πάντοτε ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ δι' ἐρωτήσεων καὶ διὰ τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως ἀπεμακρύνθη.

XII.

Ὀλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦμην βεβουδισμένος εἰς σκέψεις περὶ τοῦ Φουστῶφ, τῆς Σουσάνας καὶ τῶν συγγενῶν τῆς. Εἰς τὴν ταραχὴν μου δὲ μοι ἐφάνετο ὥσάν ὀπισθεν ὄλων τούτων νὰ ἐκρύπτετο κατὰ ὅμοιον πρὸς οἰκογενειακὸν δρᾶμα. Ἐν τούτοις φανερόν ἦτο πλέον, ὅτι ὁ φίλος μου δὲν ἦτον ἀδιάφορος πρὸς τὴν Σουσάναν. Αὐτὴ ὅμως; Τὸν ἠγάπα ἄρα γε; Διὰ τί ἐφάνετο ὅτι ἦτο τόσο δυστυχής; Καὶ ἐκτὸς τούτου τί πρᾶγμα ἐπὶ τέλους ἦτον αὐτή; . . . Τὰ ζητήματα ταῦτα ἀκαταπαύστως ἀνεκυκλῶντο εἰς τὸν νοῦν μου, ἀμυδρὸν δὲ τι, ἀλλὰ λίαν ζωηρὸν προαίσθημα μοι ἔλεγεν, ὅτι τὴν λύσιν αὐτῶν δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ Φουστῶφ. Αἱ σκέψεις μου ἐτελειώσαν διὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ κάμω μόνος μου τὴν ἐπαύριον μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκογένειαν Ῥάτς.

Ὅτε εὐρέθην εἰς τὸν μικρὸν καὶ σκοτεινὸν προθάλαμον κατελήφθην αἰφνης ὑπὸ στενοχωρίας καὶ ἀδημονίας.

— Καὶ ἂν αὐτὴ δὲν φανῇ ὅλως διόλου, διενούμην, τότε θ' ἀναγκασθῶ ὅλην τὴν ὥραν νὰ ὁμιλῶ με αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον ἀπόμαχον καὶ τὴν κρεατογυναικᾶ του. Ἀλλ' ἔστω καὶ γὰρ ὑποθέσω ὅτι θὰ παρουσιασθῇ . . . τί ἐκ τούτου; Ἰσως δὲν θὰ θελήσῃ οὔτε λέξιν ἢ ἀποτείνῃ πρὸς ἐμέ . . . ἀφ' οὗ τὴν τελευταίαν φορὰν δὲν ἐφῆρθε παρὰ πολὺ φιλοφρόνως πρὸς ἐμέ. Πρὸς τί λοιπὸν ἦλθον ἐπὶ τέλους;

Ἐν ᾧ ἐσκεπτόμην ὅλα ταῦτα ὁ μικρὸς κοζάκος εἶχε σπεύσει εἰς τὴν παρακειμένην δωμάτιον καὶ εἶχε ἀναγγεῖλαι τὴν ἀφίξίν μου, μετὰ δύο, δὲ ἡ τρεῖς ἐρωτήσεις ἀπορίας: „Ποῖος εἶνε; Περὶ τίνος ὁμιλεῖς;“ ἡκούσθη θόρυβος συρομένων εὐμαρίδων, ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἐλαφρῶς καὶ διὰ τῆς ἀνοίξεως ῥωγμῆς ἐφάνη τὸ αὐχηρόν καὶ κακίτροπον πρόσωπον τοῦ Δαμιανοῦ Ῥάτς. Μετὰ προσέβλεπεν ἀγρίως καὶ δὲν ἠδύνατο ἀμέσως νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὄψιν του ταύτην. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ κύριος Ῥάτς δὲν εἶχε με ἀναγνωρίσει ἀμέσως, αἰφνης ὅμως αἱ παρειαὶ τοῦ ἐξωμαλύνθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔγιναν μικρότεροι καὶ ἀπὸ τοῦ πλατέως ἀνεωγμένου στόματος ἐξῆλθεν, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ συνήθους γέλωτος, ἡ ἐκφώνησις:

— Ἄχ, σεῖς εἴσατε, ἀγαπητέ μου φίλε! Παρακαλῶ, παρακαλῶ πλησιάζετε!

Πολὺ δυσάρεστως τὸν ἡκολούθησα, διότι εἶχον τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ κατ' ἐπιφάνειαν ὁμιλητικὸς καὶ εὐθύμος αὐτὸς κύριος Ῥάτς ἠύχετο ἤδη κατ' ἰδίαν νὰ πάγῃ τὸν διάβολον. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Μετὰ ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐκεῖ τί βλέπω; Τὴν Σουσάναν καθημένην πρὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔχουσαν πρὸ αὐτῆς τὸ κατάστιχον τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Μετὰ προσέβλεψε διὰ τῶν μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς τρώγουσα συγχρόνως τοὺς ὄνυχας τῆς ἀρστερᾶς χειρὸς τῆς, συνήθεια, τὴν ὁποίαν, καθὼς παρετήρησα, ἔχουν ἔλοι οἱ νευρικοὶ κράσεως ἄνθρωποι. Ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ἦτον ἄλλος τις εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κυττάξατε, κύριε, εἶπεν ὁ Ῥάτς, εἰς ποίαν ἐργασίαν εὐρήκατε ἐμέ καὶ τὴν Σουσάναν ἐξετάζομεν ἀκριβῶς τοὺς λογαριασμούς. Ἡ „ἀριθμητικὴ“ ἀσκτεῖται πολὺ τὴν γυναῖκά μου, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ προσέχω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Χωρὶς γαλιὰ δὲν μπουρῶ πλέον νὰ διαβάσω τί λοιπὸν νὰ κάμω; Αἶ, πρέπει νὰ κοιτάσῃ τώρα καὶ ἡ νεολαία ὀλίγον, χαχά! Τάξις πρέπει νὰ ἐπικρατῇ! Ἄλλως τε δὲν βιαζόμεθα — σπεῦδε βραδέως, καὶ ἔστω προχωρεῖ κἀνεις περισσώτερον, χαχά!

Ἡ Σουσάνα ἔκλεισε τὸ κατάστιχον καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ.

— Στάσου, εἶπεν ὁ Ῥάτς, τί πειράζει ἂν δὲν ἔκαμες ἀκόμη τὴν τουαλέττα σου; (ἡ θετὴ κόρη του ἔφερεν ἀπρηχαιωμένον φόρεμα με βραχείας χειρίδας . . . παιδικὸν σχεδὸν ἔνδυμα). Ὁ ἀξιώτιμος ἡμῶν φίλος δὲν θὰ τὸ παρεξηγήσῃ . . . ἐπιτρέπετε; εἶπε στραφείς πρὸς ἐμέ, μεταξὺ μας δὲν χρειάζονται ἐθιμοταξίαι!

Παρακάλεσα νὰ μὴ ταραχθῶσι διὰ τῆς παρουσίας μου.

— Ναί, ναί, ἀγαπητέ μου φίλε, καὶ σεῖς γνωρίζετε ὅτι ὁ μακαρίτης μονάρχης μας Ἀλέξιος Ῥομανῶφ συνείδησε νὰ λέγῃ: „Ὀλον μας τὸν καιρὸ νὰ ἔχωμε διὰ τὴν ἐργασίαν, καὶ μόνον μιὰ στιγμὴ διὰ διασκέδασι!“ Ἡμεῖς ὅμως μίαν μόνον ἀκόμη στιγμὴν χαρίζομεν εἰς τὴν ἐργασίαν — χαχαχά!